

УДК 78.472

DOI: <https://doi.org/10.33398/2310-0583.2020.46.42.52>

Ірина Куриляк

**МИСТЕЦЬКО-АРТИСТИЧНА
ДІЯЛЬНІСТЬ БОГДАНА ДЕРЕВ'ЯНКА:
З ІСТОРІЇ СТВОРЕННЯ ТА ТВОРЧОГО РОЗВИТКУ
ГУЦУЛЬСЬКОГО АНСАМБЛЮ ПІСНІ Й ТАНЦЮ**

Куриляк Ірина Ігорівна – кандидат мистецтвознавства, Львівська національна музична академія імені М. В. Лисенка, Львів (Україна). E-mail: doris.irena@gmail.com
ORCID 0000-0001-5951-8208

Мистецько-артистична діяльність Богдана Дерев'янка: з історії створення та творчого розвитку Гуцульського ансамблю пісні й танцю

У статті розглядається постать професора Львівської національної музичної академії ім. М.Лисенка, заслуженого артиста України, хорового диригента, композитора Богдана Дерев'янка (1942), висвітлюється його мистецько-артистична діяльність, як високопрофесійного діяча хорового мистецтва, який відіграв важливу роль у творчому розвитку Гуцульського ансамблю пісні й танцю.

Соціально-політичне, громадське, культурно-мистецьке середовище, в значній мірі, впливає на формування особистості, зокрема митця. Тісно переплелися якості ерудованого музиканта, талановитого диригента та композитора в постаті Богдана Дерев'янка. Протягом років у митця виробився свій своєрідний виконавський стиль, що сприяло досягненню високого професійного рівня тих колективів, у яких він невтомно працював.

Богдан Петрович Дерев'янка (1942) – один із музичних діячів ХХ-ХХІ ст. на Західній Україні. Універсальною є особистість цього митця, який через засвоєння культур і багатогранність життєдіяльної функції досяг значних творчих результатів. Свідченням цього є його плідна праця у царині хорового мистецтва. Керуючи десять років Гуцульським ансамблем пісні й танцю (1970-1980 рр.) він утвердився як маєстро і це стало періодом його творчого утвердження та зростання. А для даного колективу – вихід на новий виконавський рівень.

Метою статті є осмислити творчу діяльність та аргументувати практичні здобутки Богдана Дерев'янка в контексті інтегративного підходу. Методологія дослідження полягає у застосуванні історико-культурологічного, джерелознавчого та системного методу – для

висвітлення творчої діяльності митця в хорovому жанрі, що дозволило розкрити етапи розвитку та творчого зростання Гуцульського ансамблю пісні й танцю під керівництвом Б. П. Дерев'янка.

Ключові слова: Богдан Дерев'янка, Гуцульський ансамбль пісні й танцю, хорове мистецтво, мистецько-артистична діяльність.

Постановка проблеми. Музичне мистецтво – це процес функціонування в матеріальному і духовному просторі людства зразків музичного мистецтва, тісно переплетений із соціальною свідомістю та суспільно-історичною епохою. Водночас – це процес неспинного розвитку і творчого вдосконалення різних музичних жанрів, серед них і хорovого мистецтва. Хорovе мистецтво, як і загальна культура, невіддільне від соціальних умов, соціальної свідомості й психології, від життя народу. Національна свідомість українців сформувалась передусім за допомогою українського фольклору, зокрема народної пісні. За словами визначного українського історика І. Крип'якевича «українське життя мало свій окремий стиль, спертий на високу народну культуру» [3, с. 3].

В професійному хорovому мистецтві України в ХХ столітті (післявоєнний період) виокремилось основні два жанри: академічне хорovе мистецтво, як продовження давніх традицій церковного співу та початків українського світського хорovого виконавства ХІХ ст, так і народний хорovий спів – в певній мірі сценічне втілення народного гуртового співу, народних обрядів, з використанням інструментальної музики та танцювального мистецтва. Ці два жанри хорovого мистецтва не заперечують один одному, а в більшій повноті відображають весь спектр співочої культури українців.

Розквіт українського хорovого мистецтва був би не можливим без плідної праці багатьох сподвижників, видатних чи менш відомих діячів - професіональних музикантів чи диригентів-аматорів, або просто ентузіастів цієї справи. Для розвитку академічного хорovого мистецтва, в довоєнний (перед 2-ю світовою війною) період, спричинилися видатні митці хорovої справи: О.Кошиць, Д.Котко, Городовенко. В післявоєнний період – О.Сорока, П.Муравський, В.Василевич, Є.Вахняк, В.Пекар та інші. В кінці 20-початку 21 століття зарекомендували себе визначними діячами цієї справи, як в професійному так і в аматорському мистецтві: Є.Савчук, Б.Антків, О.Цигилик (останні — вихованці Львівської консерваторії), М.Гобдич та інші. В жанрі народного хорovого співу, джерелом якого є народна пісня, визначну роль відіграли такі діячі як

Г.Вирьовка, А.Авдієвський, А.Пашкевич, а на Західній Україні – М.Кречко, Ю.Корчинський, В.Пащенко, А.Кушніренко, М.Гринишин (три останні — також вихованці Львівської консерваторії). Майже усі названі в останньому реченні — професіональні диригенти-художні керівники відомих хорових колективів та ансамблів пісні і танцю.

До тих, хто в значній мірі спричинився до розвитку хорового жанру, побудованого на фольклорі, можна віднести Богдана Петровича Дерев'янка, який більше десяти років керував Гуцульським ансамблем пісні і танцю (м. Івано-Франківськ) і підніс його мистецький рівень на новий художній щабель.

Аналіз досліджень та публікацій. Постать Богдана Дерев'янка як художнього керівника та хорового диригента Гуцульського ансамблю пісні й танцю досі докладно не досліджувалася сучасними музикознавцями. Відомо лише про деякі науково-популярні статті загального плану [1, 2, 6].

Необхідність опрацювання архівних даних радянського періоду, у яких є також згадки про історію створення та становлення Гуцульського ансамблю пісні й танцю, неодноразово піднімалися у розвідках старшої генерації. Зокрема, важливими у цьому напрямку є раці О. Шевчук, Р. Затварської та І. Менделюк.

Метою даної статті є осмислення мистецько-артистичної діяльності Богдана Петровича Дерев'янка в контексті інтегративного підходу. Актуальність розвідки зумовлена відсутністю дослідження творчої діяльності Богдана Дерев'янка, необхідністю використання досвіду митця в сучасних умовах, важливістю об'єктивної оцінки його ролі в національному музичному поступі.

Виклад основного матеріалу. Україна багата яскравими мистецькими талантами. Це письменники, художники, скульптори, співаки та актори, диригенти та композитори, та багато інших митців, музикантів різних спеціальностей. Історія українського хорового мистецтва – це історія, насамперед, особистостей, які своєю творчістю і життям утверджували і утверджують одвічні духовні цінності. Серед відомих митців, чийми здобутками може пишатися не лише Львівщина, але й Івано-Франківщина, Рівнинщина – є заслужений артист України, професор Львівської національної музичної академії ім.М.Лисенка, педагог, хоровий диригент, композитор – Богдан Петрович Дерев'янка (1942). Він зумів через

усе життя пронести в своєму серці безмежну любов до музики, яка стала протягом багатолітнього творчого буття його життєвим кредом.

Богдан Дерев'янка народився у селі Ласківці, що на Тернопільщині, в сім'ї столяра, стельмаха і бондаря – Петра Дерев'янка. Коли Богдан перейшов у восьмий клас, до школи прийшов учитель, який відіграв особливу роль у житті Богдана – Микола Павлович Брездень. Саме завдяки його старанням у школі було організовано хор, домбровий оркестр, яким керував музикант Мирослав Михайлович Шайнович. Активна участь Богдана у цих колективах привідкрила перед ним входження у величний світ музичного мистецтва. У 1959 році, після закінчення школи, Богдан Петрович вступає на музично-педагогічне відділення Чортківського державного педагогічного училища. Особливий вплив на формування майбутнього музиканта справила участь в училищному хорі під керівництвом Мирослава Шманька. Виконувалися такі хорові твори, як «Вівчарик» Є.Козака, «Нова Верховина» А.Кос-Анатольського, «Море» К.Проснака, хорові перлини українських класиків М.Лисенка, М.Леонтовича, К.Стеценка та інших. У 1962 році Богдан Дерев'янка з відзнакою закінчує училище. У 1964 році поступає на музично-педагогічний факультет Дрогобицького державного педагогічного інституту ім. І Франка. У 1965 році Богдан Дерев'янка припиняє навчання у Дрогобичі і вступає у Львівську державну консерваторію ім.М.Лисенка на диригентський факультет за спеціальністю «хорове диригування». У 1970 році Богдан Дерев'янка випусник консерваторії. Добре враження і висока оцінка державної екзаменаційної комісії співпали з приїздом у консерваторію представників адміністрації Заслуженого Гуцульського державного ансамблю пісні і танцю, котрі після відходу з колективу керівника та головного диригента Михайла Гринишина були в пошуку нового мистецького керівника. Саме Дерев'янка Богдан Петрович обійняв цю посаду, що одразу ознаменувало для нього нову віху мистецького життя. У цьому прекрасному колективі Богдан Петрович пропрацював з 1970 по 1980 роки.

У вересні 1980 року Богдан Дерев'янка переходить працювати на музично-педагогічний факультет Івано-Франківського педагогічного інституту (нині Івано-Франківський національний університет ім. В. Стефаника). У січні 1981 року Богдану Петровичу пропонують очолити кафедру народного хорового співу у Рівненському

державному інституті культури (нині Рівненський державний гуманітарний університет). Саме тут Богдан Петрович викладав хорове диригування, хорознавство, хорове аранжування, а також керував студеським народним хором. У 1988 році, на запрошення кафедри диригування, Богдан Дерев'янюк переходить на працю у Львівську державну консерваторію ім. М. Лисенка. У стінах рідного вузу вагомий мистецько-педагогічний талант Богдана Петровича виявляється цікавими підходами у викладанні таких дисциплін, як хорове диригування, історія хорового мистецтва, хорове аранжування. Особливою віхою львівського періоду життя і творчості диригента кінця 80-х років двадцятого сторіччя та першого десятиліття двадцять першого сторіччя, стала праця з народною хоровою капеллою «Мрія» Львівської комерційної академії.

Випускник консерваторії, Богдан Дерев'янюк у 1970 році обіймає посаду художнього керівника Гуцульського ансамблю пісні й танцю. Професійні народні хори та ансамблі пісні й танцю сформувались на пізньому етапі розвитку цього жанру музичного виконавства та хорової культури. Їх виникнення припадає на 40-і роки ХХ століття, і відтоді цей напрямок хорового виконавства набув широкого розвитку. Поступово витісняючи професійне академічне хорове виконавство, ця сфера культури 70-80 роках ХХ століття стала наймасовішою (тому що в ті часи міністром культури УРСР – Катериною Фурцевою, була впроваджена така тенденція, що академічне виконавство в певній мірі пригнічувалося і не допускалося до сцени).

Так, починаючи з 40-х і до 80-х років сформувалися професійні колективи народного виконавства: Гуцульський ансамбль пісні й танцю (Станіславів – зараз Івано-Франківськ, 1939) [12, с. 562-563], Закарпатський народний хор (Ужгород, 1945) [9, с. 119-122], Прикарпатський ансамбль пісні й танцю «Верховина» (Дрогобич, 1946) [8, с.332], Буковинський ансамбль пісні й танцю (Чернівці, 1940) [11, с. 281] (1944 рік) [7, с. 66-67], Поліський ансамбль пісні і танцю «Льонок» (Житомир, 1960) [13] та інші.

Власне, у 1940 році в Західній Україні виник перший у Прикарпатському регіоні колектив народного напрямку – Гуцульський ансамбль пісні й танцю. Першим директором ансамблю був Шевченко, балетмейстером Ярослав Чуперчук, та Ярослав Барнич як головний зачинатель гуцульського колективу[6, с. 96]. У складній гармонії мистецького буття з його протидіючими силами

конфліктів розвивалося творче життя колективу, формувалася його неповторна манера, емоційний порив, зріла художня цілісність. Ярослав Барнич ще задовго до виникнення Гуцульського ансамблю пісні й танцю осмислював концепцію його художнього стилю. Мета колективу – на канві самобутнього, колоритного та темпераментного гуцульського танцю та пісні створити ансамбль, якому не буде рівні – так казав митець [1, с.204]. У пошуках талантів було відправлено експедицію до Космача, Криворівні, Красноілля. Коли хористів і танцюристів відібрали, Барнич розпочав репетиції. Вони поділялися на два етапи: перед обідом слухали лекції, а після обіду відбувалися репетиції хору. Хорова програма Гуцульського ансамблю пісні й танцю того часу складалася з композицій Я. Барнича та в'язанок давніх гуцульських обрядових пісень у гармонізації диригента. Особливою майстерністю виділялися «Ой легкойка коломийка», «Ой на горі два дубки», «У неділю на дворі музика грала» та вокально-хореографічна сюїта «Верховина», одна із композицій Я.Барнича [10, с. 149].

Власне, під орудою Ярослава Барнича колектив Гуцульського ансамблю пісні й танцю дуже швидко розпочав свою концертну, в тому числі і гастрольну діяльність, що є не мало важливим для аматорського колективу. Так, з першими гастрольними концертами Гуцульський ансамбль вирушив у Київ, де перебував два тижні, після успішних виступів та рецензій даліше вирушив до Москви, що для колективу було великим успіхом.

Виконавський стиль Ярослава Барнича визначив на десятиліття творче обличчя Гуцульського ансамблю пісні й танцю [1, с. 204]. Проте кожен новий керівник привносив у колектив своє нове бачення.

Під час війни Гуцульський ансамбль пісні й танцю припинив свою діяльність. Його артистів було мобілізовано до Червоної Армії. Та вже з перших днів після війни великий ентузіаст і патріот ансамблю Михайло Магдій знов відроджує самобутній колектив [4, с. 188]. Значних творчих висот Гуцульський ансамбль досяг у 1945 році, коли його художнє керівництво очолив талановитий диригент-хормейстр Дмитро Котко, диригентом був Іван Атаман, керівником оркестру Дмитро Якуб'як. З перших днів своєї роботи Дмитро Котко дбав про високий професіоналізм гуцульського ансамблю. В 1948-1951 керівником знову став Михайло Магдій. Натомість після нього керівником цього колективу був з 1951 по 1962 роки Володимир

Пащенко – доцент Івано-Франківського педагогічного інституту (нині Прикарпатський національний університет ім.В.Стефаніка), заслужений артист УРСР (1956р.), один із засновників та перший декан музично-педагогічного факультету [2, с. 672]. Після Володимира Пащенка керівником ансамблю стає у 1963 році Михайло Гринишин, який керував ним до 1970 року.

Послідовником Михайла Гринишина, який керував певний час Гуцульським ансамблем пісні й танцю, став Богдан Петрович Дерев'янка. Ставши художнім керівником Гуцульського ансамблю пісні й танцю, Богдан Петрович ознаменував для себе нову віху мистецтва життя. Для самого колективу прихід на головну посаду двадцятивосьмирічного диригента став новою сторінкою у його мистецькій біографії, кожен рядок якої був писаний рукою справжнього майстра, у творчості якого вдало поєднувався хист хормейстера, знавця оркестру, фольклориста і композитора. Саме сукупність цих важливих рис нового керівника відкрила перед колективом нові перспективи, які упродовж усього періоду перебування на цій посаді Богдан Петрович гідно виправдав.

Розпочинати свій професійний шлях одразу з колективом, який за своєю специфікою вимагав від керівника різносторонніх знань, умінь і навичок, було справою не з простих. Адже після переходу на працю до Києва колишнього керівника – диригента та композитора Михайла Гринишина, хорова група ансамблю складалася лише з чоловіків, доукомплектування вимагав оркестр, балетна група під орудою балетмейстера Володимира Петрика потребувала нових костюмів для постановок. Усе це важким тягарем лягло на плечі нового керівника. Богдан Петрович вводить у склад хору жіночу групу, поповнює балетну групу та оркестр народних інструментів. Шляхом поїздок у мистецькі навчальні заклади та подібні мистецькі колективи України залучає в ансамбль талановиту молодь, перспективних музикантів, таких як Іван Легкий, Петро Князевич, які у подальшому продовжили творчі починання Богдана Петровича Дерев'янка.

Репертуар ансамблю гідно збагатили численні вокально-хореографічні композиції, серед яких були полотна, створені Богданом Петровичем у співпраці з Іваном Легким та балетмейстером Володимиром Петриком, як то «Опришки Довбуша», «Полонинський хід» та інші. Плідна співпраця з фольклористом Михайлом Магдієм поклала в основу пісенного та музичного

репертуару колективу неповторну, сповнену архаїки гуцульську пісню та музику, що суттєво вирізняло виступи ансамблю з-поміж подібних колективів України.

У концертних програмах органічно перепліталися пісні, танці, вокально-хореографічні композиції. Привітальною піснею була завжди «Верховино, світку ти наш», за нею звучали «Де висока Чорногора», «Засвітило сонце волі», «Реве та стогне Дніпр широкий» та інші. Мішаний хор проявляв свої творчі можливості, здатність справитися із класичним репертуаром і майстерно передавати колорит народних пісень. Серед виконуваних творів були також перлини української музичної спадщини Миколи Лисенка і Філарета Колесси, пісні провідних на той час радянських композиторів А.Філіпенка, М.Колесси, А.Кос-Анатольського, а також народні пісні, коломийки. Дуже яскраво звучали народні пісні в обробці самого маестро Богдана Дерев'янка, такі як «Веснянка», «Косарі косять», в яких вміло використанні фольклорні скарби гуцульського регіону.

Знаменною подією для Гуцульського ансамблю пісні й танцю, а особливо для його керівника Богдана Петровича була підготовка до творчого звіту, який проходив три дні у палаці культури «Україна» (серпень 1972 року) [5]. Цей концерт гарно коментував Анатолій Авдієвський: «Кожний приїзд, кожна зустріч з Гуцульським ансамблем пісні й танцю розкриває нові барви його багатой мистецької палітри. З особливою прихильністю хочеться відзначити і більше зростання художньої майстерності колективу. Він має свій, тільки йому притаманний творчий почерк, рішуче уникає копіювання інших ансамблів, прагне до створення самобутнього і оригінального репертуару. Молодий художній керівник ансамблю Богдан Дерев'янка, його колега – диригент-хормейстр Іван Легкий багато працюють над обробкою старовинних та сучасних гуцульських народних пісень, над створенням нових вокально-хореографічних композицій, охоче включають до програми кращі твори українських радянських композиторів. Виконавський стиль хору відзначається бездоганним стросем, прекрасною ансамблевістю, різноманітністю динамічних відтінків» [5]. Серед виконаних номерів на цьому концерті, особливу увагу привертала твори, що оспівували життя оновленого Прикарпатського краю: «Засвітило сонце волі» М.Колеси, «Карпатська мандрівка» і «Як цимбали обізвуться» А.Кос-Анатольського, «Гей, Карпати, краю рідний» І.Легкого,

«Хлопець стежечку втоптав» Є.Козака, «Гуцульські весільні наспіви» В.Якуб'яка, українська народна пісня «Косарі косять» в обробці Б.Дерев'янка.

Активно протікало творче життя Богдана Петровича у Гуцульському ансамблі, незважаючи на постійну появу нових труднощів; важкі матеріальні умови, радянська влада сприяли тому, що постійно мінялися артисти, які не витримували цих умов. Митець спокійно все це сприймав, роблячи свою справу. Майже щорічно Гуцульський ансамбль приймав участь у фестивалі «Прикарпатська весна».

Висновки. Творчість диригента постає складним багатовимірним явищем, важливим наслідком тривалого розвитку протягом життєвого шляху та у певних історично-суспільних умовах. У кожного митця є свій початок – той момент, коли він робить перші кроки у мистецтві і бачить їх результати, та певний період, коли можна оцінити його багатолітній доробок.

Роки праці у Гуцульському ансамблі пісні й танцю стали для маестро періодом творчого утвердження та зростання. Зважаючи на високі мистецькі досягнення ансамблю під керівництвом Богдана Петровича Дерев'янка, у 1974 році диригентові присвоїли почесне звання заслуженого артиста України. Десять років свого творчого життя віддав Богдан Петрович Гуцульському ансамблю пісні й танцю. Для колективу це були роки активного творчого зростання. Для самого маестро вони стали незабутнім періодом творчого утвердження у царині високого мистецтва.

Під його керівництвом Гуцульський ансамбль підготував ряд цікавих концертних програм, побудованих на гуцульському та прикарпатському фольклорі, з успіхом гастролював у великих концертних залах багатьох міст Радянського союзу (Київ, Вільнюс, Рига, Ленінград, Москва, Мінськ, Новосибірськ та інші) та закордоном (Румунія). Протягом років праці у даному колективі, у митця виробився свій своєрідний виконавський стиль, що сприяло також досягненню високого виконавського рівня цього колективу.

Література

1. Бенч-Шокало О. Український хоровий спів: Актуалізація звичаєвої традиції: навч.посіб. Київ, 2002. 204 с.
2. Бурбан М. Українські хори та диригенти. Дрогобич: Посвіт, 2007. 672 с.
3. Гелей С. «Мрія». Сторінки історії. Львів: «Афіша», 2005. 266 с.
4. Гринишин М. Арканове коло. Київ: Юніверс, 2007. 188 с.

5. Давиденко Я. З народних джерел. *Культура і життя*. Київ, 31 серпня 1972. № 68 (1832).
6. Затварська Р. Маестро гуцульського танцю. Івано-Франківськ, 2002. 96 с.
7. Кос-Анатольський А. Буковинський ансамбль пісні й танцю. *Українська радянська енциклопедія*. Том 2 (видання друге). Київ, 1978. С. 66-67.
8. Пиц. Б. Верховина. *Українська музична енциклопедія*. Том 1. Київ, 2006. 332 с.
9. Теличко В. Закарпатський заслужений народний хор. *Українська музична енциклопедія*. Том 2. Київ, 2008. С. 119-122.
10. Філоненко Л. Ярослав Барнич. Науково-популярний нарис про життя і творчість. Дрогобич: Відродження, 1999. 149 с.
11. Фільц Б. Буковинський ансамбль пісні й танцю. *Українська музична енциклопедія*. Том 1. Київ, 2006. С. 281.
12. Шевчук О. Гуцульський ансамбль пісні й танцю. *Українська музична енциклопедія*. Том 1. Київ, 2006. С. 562-563.
13. Поліський ансамбль пісні і танцю «Льонок». URL: <http://philharmonia.com.ua/kolektivi/lonok.html>

References

1. Bench-Shokalo, O. (2002) *Ukrainskyi khorovyi spiv: Aktualizatsiia zvychaievoi tradytsii: navch.posib*. Kyiv. 204 s. [in Ukrainian].
2. Burban, M. (2007) *Ukrainski khory ta dyryhenty*. Drohobych: Posvit. 672 s. [in Ukrainian].
3. Helei, S. (2005) «Mriya». *Storinky istorii*. Lviv: «Afisha». 266 s. [in Ukrainian].
4. Hrynyshyn, M. (2007) *Arkanove kolo*. Kyiv: Yunivers. 188 s. [in Ukrainian].
5. Davydenko, Ya. (1972). *Z narodnykh dzherel. Kultura i zhyttia*. Kyiv, 31 serpnia. №68 (1832). [in Ukrainian].
6. Zatvarska, R. (2002). *Maestro hutsulskoho tantsiu*. Ivano-Frankivsk. 96s. [in Ukrainian].
7. Kos-Anatolskyi, A.I. (1978). *Bukovynskyi ansambl pisni y tantsiu. Ukrainska radianska entsyklopediia*. Tom 2 (vydannya druhe). Kyiv. S. 66-67 [in Ukrainian].
8. Pyts, B. (2006) *Verkhovyna. Ukrainska muzychna entsyklopediia*. Tom 1. Kyiv. S. 332 [in Ukrainian].
9. Telychko, V. (2008) *Zakarpatskyi zasluhenyi narodnyi khor*. *Ukrainska muzychna entsyklopediia*. Tom 2. Kyiv. S. 119-122 [in Ukrainian].
10. Filonenko, L. (1999) *Yaroslav Barnych (naukovo-populiarnyi narys pro zhyttia i tvorchist)*. Drohobych: Vidrodzhennia. 149 s. [in Ukrainian].
11. Filts, B. (2006) *Bukovynskyi ansambl pisni y tantsiu. Ukrainska muzychna entsyklopediia*. Tom 1. Kyiv. S. 281 [in Ukrainian].
12. Shevchuk, O. (2006) *Hutsulskyi ansambl pisni y tantsiu. Ukrainska muzychna entsyklopediia*. Tom 1. Kyiv. S. 562-563 [in Ukrainian].
13. Poliskyi ansambl' pisni I tantsyu «Lionok». URL: <http://philharmonia.com.ua/kolektivi/lonok.html>

Iryna Kuryliak – Candidate of Art Criticism (PhD), Lviv National Music Academy named after Mykola Lysenko, Lviv (Ukraine). Email: doris.irena@gmail.com
ORCID 0000-0001-5951-8208

Artistic and Artistic Activity of Bohdan Derevianko: from the History of Hutsul Folk Song and Dance Ensemble Creation and Creative Development

The article considers the figure of the professor of the Mykola Lysenko Lviv National Music Academy, a Honored Artist of Ukraine, a choral conductor, a composer Bohdan Derevianko (1942). It covers his artistic and artistic activities as a highly professional choral artist, who played an important role in the creative development of Hutsul Folk Song and Dance Ensemble.

Sociopolitical, public, cultural and art environment, largely influences on forming of personality, in particular artist. The qualities of an erudite musician, talented conductor and composer in the form of Bohdan Derevianko are closely intertwined. Over the years, the artist has developed his own unique performing style. Which contributed to the achievement of a high level of performance of those teams in which he worked tirelessly.

Bohdan Derevianko (1942) is one of the XX-XXI centuries musicians in Western Ukraine. The personality of this artist is universal, who has achieved significant creative results through the assimilation of cultures and the diversity of vital functions. His fruitful work in the field of choral art is this evidence. Leading Hutsul Folk Song and Dance Ensemble for ten years (1970-1980), he established himself as a maestro and this it the period of his creative establishment and growth. And for this team it was a new level of performance reaching.

The purpose of the article is to comprehend the creative activity and argue the practical achievements of Bohdan Derevianko in the context of an integrative approach. The research methodology consists in the application of historical and cultural, source and system method to highlight the creative activity of the artist in the choral genre, which revealed the stages of development and creative growth of Hutsul Folk Song and Dance Ensemble under the direction of Bohdan Derevianko.

Key words: Bohdan Derevianko, Hutsul song and dance ensemble, choral art, artistic and artistic activity.

Стаття поступила до редакції 24.12.2019, прийнята до друку 24.01.2020.